

COLUMN

UITHALEN EN OPNIEUW BEGINNEN

Margreeth Kloppenburg

Margreeth Kloppenburg publiceert, spreekt en adviseert over integriteit in de beroepspraktijk. Ze is verbonden aan onder andere de Hogeschool Utrecht, Nyenrode Business University, bestuurslid Stichting Beroepseer en lid van de adviesgroep Ethiek, cultuur en gedrag van de NBA.

De immer voortdurende discussie over *'weeffouten in het beroep, de rootcauses of de fundamentele vragen waar aan voorbij wordt gegaan'* werpen mij telkens terug naar mijn jeugd. Daar leerde ik al vroeg dat bij sommige fouten in het systeem er maar één remedie is: uithalen en opnieuw beginnen.

Op de lagere school (je voelt je meteen stokoud als je op de lagere school zat in plaats van de basisschool) had ik tot mijn grote frustratie geen timmerles zoals de jongens uit mijn klas, maar handwerkles van juf Stuursma. Een kleine pinnige dame met wat ik nu maar vriendelijk tandbederf noem *'want ze had tbc gehad in de oorlog'*. Zeer sneu natuurlijk, maar opgeteld was haar les een weinig aantrekkelijke tijdsbesteding ook al zag ik heus wel dat de vrouw kon handwerken.

Handwerkles bestond uit vrij rampzalige producten opleveren die wij nijver in elkaar moesten zetten volgens methodische stappen. Daar was ik toen al niet goed in.

Ik herinner mij dan ook levendig de opdracht om een onderbroek te breien. Lees deze zin gerust nog een keer. Met zachtgeel katoen en twee dunne breipennen. Die onmiddellijk vast kwamen te zitten in mijn warme handen waarna zich een lange martelgang aftekende van *een rechts, een averechts*. De onderbroek (voor een meisjespop, om u als lezer gerust te stellen) bleek een ongelofelijke *piece de resistance*. Want er moesten niet alleen twee gaten in voor benen, maar ook bovenin nog eens heel veel kleinere gaatjes voor een touwtje, anders zakte de gehele onderbroek weer af. Alleen waren de gaten die er bij mijn breiwerk te zien waren enkel steken die ik

had laten vallen. En die hebben de neiging een eigen leven te gaan leiden.

U begrijpt, hier voltrok zich een klein menselijk drama. Dat zag juf Stuursma, die toezicht hield en verder op afstand bestuurd, ook. Ik mocht het prutswerkje dan ook mee naar huis om daar een en ander te herstellen.

Thuis aangekomen analyseerde mijn moeder razendsnel de situatie. Hier was geen eer meer aan te behalen. En zonder enige vorm van overleg trok ze de pennen (dat ging nog niet vanzelf want die kleefden van al mijn bloed, zweet en tranen) uit het gele onderbroekje en zette een nieuw breiwerk op. En zo breiden we samen, zij verreweg het grootste deel en ik af en toe een stukje, omdat dat wel een beetje moest vond mijn moeder, een geslaagde gele onderbroek voor een meisjespop.

De volgende dag leverde ik het zaakje zonder blikken of blozen in en gelukkig was juf Stuursma zo wijs om het wonder dat klaarblijkelijk had plaatsgevonden te omarmen. De opluchting mijnerzijds was groot.

Er zijn fouten waaraan je niet voorbij kunt gaan. Omdat een beroepsgroep dan in zijn hemd staat (heb ik overigens ook nog moeten breien - bijpassend).

Omdat hoeveel moeite je ook doet om te leven met systeemfouten, je zelf diep in je hart heus wel weet dat het geen toekomstbestendige oplossing biedt en je wellicht een keer dapper moet zijn.

Of een lieve moeder hebben. ←